

отъ изкачването. Надолу всички вървѣхме по-бързо, едно защото се плашихме отъ облацитѣ и второ, ние бѣхме достигнали до целъта си и се радвахме като деца. Спускането отначало отиваше доста лесно, но полека лека краката ми хванаха да се изморяватъ, колѣнетѣ да се подгъватъ. Скоро стигнахме до „портата“. Стори ми се, че е невъзможно да слѣзешъ отъ тукъ и се чудѣхъ, какъ сме се изкачили. Когато възлизахме нагоре, ние едва ли не пълзѣхме, а сега се тѣтрѣхме. На мѣста бѣ тѣй стрѣмно, че трѣбваше да седнешъ, да направишъ мѣсто за едина си кракъ въ камѣнацитѣ и като се опрешъ здраво на него, да подиришъ мѣсто за другия си кракъ. . . Опасностъ имаше и отъ това, че можеше камѣкъ лесно да се откърти и, търкаляйки се нанадолу да удари нѣкого. Ние бѣхме забравили правилото, че когато слазямъ, не бива да вървимъ единъ следъ другъ. Току що мислѣхъ за голѣмата опасностъ, на която се излагаме, и чувамъ, че нѣкой извика задъ менъ: пази се! За мигъ надъ насъ полетѣха съ голѣмъ шумъ и бързина камѣни отъ най-разнообразна голѣмина. Едва успѣхъ да извикамъ на намиращитѣ се подъ мене г-ца Ч. и водача да се криятъ и самъ залегнахъ задъ единъ голѣмъ блокъ, и надъ главата ми профуча съ страшна сила единъ камѣкъ, следъ него втори, трети, и въ мигъ всичко затихна. Подигнахъ се да видя, какво е станало. Гледамъ, жена ми преблѣднѣла и уплашена седи — тя не бѣ пострадала. Видѣла, че се събарятъ камѣни, но нѣмало кжде да се затули и не могла да се запази. Случайно камѣнитѣ минали близо два метра далечъ отъ нея. Другитѣ, като чули шума и нашия викъ, подслонили се до единъ камѣкъ и могли да се спасятъ. Като се посъвзехме малко, решихме да преминемъ по-бързо опасното мѣсто, страхувайки се да